

Szczęście trzeba rwać jak świeże wiśnie

Walery Jastrzębiec- Rudnicki

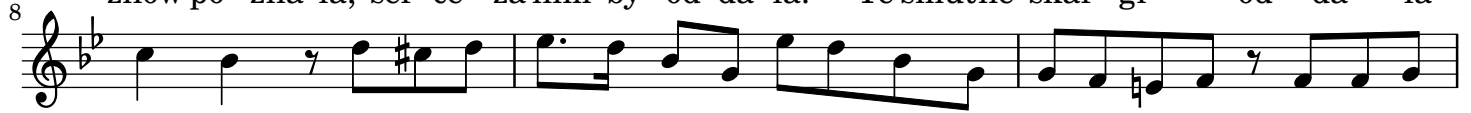
Zygmunt Białostocki

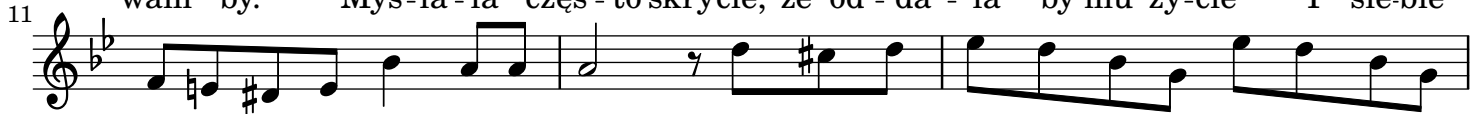
Dlaczego
In-ne-go

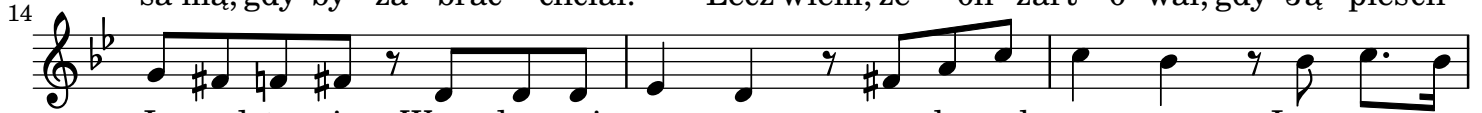
na tym świecie, czasem tak się dziwnie ple-cie, Że bied-ne ser - ce jest wciąż w roz-
znów po - zna - ła, ser - ce za nim by od - da - ła. Te smutne skar - gi od - da - ła

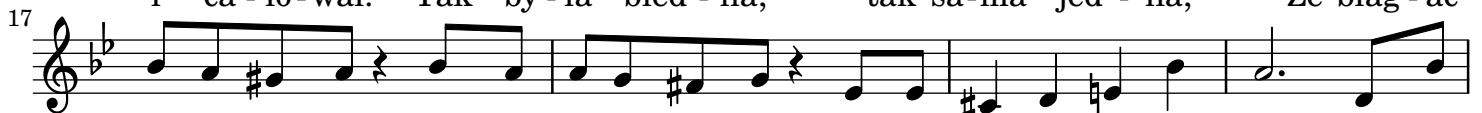
ter - ce? I ma - ło tak mi - łoś - ci by - wa szczęścia, i ra - do - ści, Lecz za to
wam by. Myś - la - ła czę - sto skrycie, że od - da - ła by mu ży - cie I sie - bie

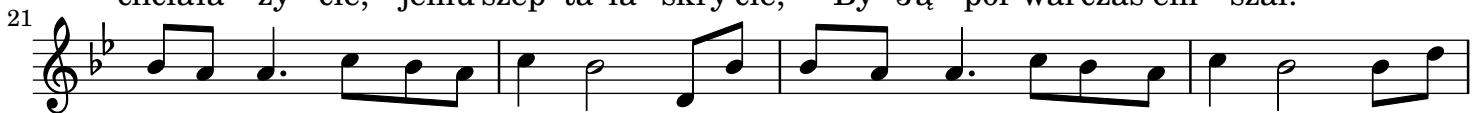
czę - sto spotkać moż - na ł - zy? Ten pierwszy wzdychał skrycie, cierpiał, kochał
sa - ma, gdy - by za - brać chciał. Lecz wiem, że on żart - o - wał, gdy Ją pieścił

Ją nad ży - cie, W serdecznej mę - ce ca - ło - wał rę - ce, Lecz ser - ca
i ca - ło - wał. Tak by - ła bied - na, tak sa - ma jed - na, Że błag - ać

Jej nie skruszył. Li - tość miała w duszy. Choć on czę - sto mó - wił Ci: Szczęście
chciała ży - cie, jemu szep - ta - ła skrycie, By Ją por - wał czas - em szał.

trzeba rwać jak świeże wiś - nie, Potem przyjdzie mróz i szczęście pry - snie. Pustka

w ser - cu, w du - szy mrok I tak do koń - ca, za rokiem rok. Szczęście

trzeba rwać jak świeże wiś - nie, Pó - ki jeszcze czas niech szczęście błys - nie. Chwycić

szczęście, co masz sił. Kochać, żyć, na jawie śnić ten sen, co się w dzieciństwie śnił.